

Posudek vedoucího na bakalářskou práci Ervína Polívky

Unifikačná Politika Južnej Koréi v rokoch 2007-2012 (Unification Policy of South Korea in year 2007-2012)

Sjednocení Koreje a unifikační politika jsou aktuálním a vděčným tématem, kterému se věnují nejen odborníci koreanisté, ale jeho aspekty se zabývají i další obory jako politologie či ekonomie. K jednotlivým obdobím a otázkám existuje velké množství sekundární literatury, a to již i k období nedávnému, které je tématem práce Ervína Polívky. Unifikační politika za prezidentského mandátu prezidenta I Mjōngbaka je pro svou značnou odlišnost od předchozích přístupů a pro svou stálou aktuálnost tématem vhodně zvoleným.

Bakalářská práce je členěna do čtyř hlavních kapitol. První z nich, Vývoj unifikačnej politiky Koréjskej Republiky, představuje rozsahem celou polovinu práce. Diplomant v ní mapuje historické okolnosti a přístupy jak v rozlišení podle jednotlivých prezidentů a jejich funkčních období, tak mezi lety 1960-1980 si vypomáhá členěním na dekády. Velký prostor je věnován tzv. Sluneční politice, jež bezprostředně předcházela diplomantem sledovanému období. Podkapitola týkající se Sluneční politiky je dále členěna, ale části postrádají logiku – prezident No Muhōn (uváděn jako Ro) je vyčleněn jako samostatný oddíl na rozdíl od prezidenta Kim Tādžunga, zato je zde vyčleněn Im Dongwōn, ministr pro sjednocení za vlády prezidenta Kima. Tento oddíl není víc než neobjektivní a nepropracovaný medailon, jenž klade vedle sebe fakta bez řádné datace a zdůvodnění a je v práci v této podobě zcela nefunkční.

Druhá a třetí kapitola se věnuje hlavnímu tématu práce, a to unifikační politice za prezidentského mandátu prezidenta I Mjōngbaka. Samostatné vyčlenění kapitoly 3 se nejeví jako logické vzhledem k tématu, jež spadá do kapitoly druhé, i vzhledem k tomu, že je rozsahem poměrně krátká. I v kapitole 2 zařazuje diplomant dva oddíly týkající se ministrů pro sjednocení za vlády prezidenta I Mjōngbaka, jsou však z chronologického hlediska převrácené. Opět jsou značně stručné a nevyvážené. Při důkladnějším zpracování by ovšem jejich zařazení do textu mohlo být vhodným obohacením práce.

V poslední, čtvrté kapitole, se diplomant pokouší načrtnout možné cesty, jež by vedly k unifikaci obou korejských republik a jejich možné konsekvence a dopady jak na obyvatelstvo korejského poloostrova, tak na okolní země a potažmo celý svět. Jednotlivé části práce na sebe logicky navazují a při vhodném zpracování by práce jako celek představovala problematiku komplexně a účelně. Práce však obsahuje řadu chyb a nedostatků, které zabraňují naplnění tohoto cíle.

Již v úvodu zarazí nepřesnosti, jako je např. ve čtvrtém odstavci uvedení období vlády prezidenta I Mjōngbaka odlišného od názvu práce, nejistota v termínech a jejich nepříliš jasné vysvětlení (význam korejského slova tchongil). V hlavním textu je zřejmá nevyváženost mezi zásadními a podružnějšími informacemi. Již v první kapitole jsou některé pasáže příliš podrobné (např. rozsáhlý popis obsahu Kanghwadské smlouvy), zato důvody čínsko-japonské války shrnuje diplomant jako „nepáčil se jí (Číně) stále sa rozrastající japonsky vplyv na poloostrove.“(12) a podobná zavádějící zkratka je užitá i v případě rusko-japonské války. V podobném přílišném zjednodušení text pokračuje s minimálním užíváním datace i lokace pro zásadní historická fakta, konkrétním pojmenováním jednotlivých účastníků smluv a dohod. Popis období japonské nadvlády na Korejském poloostrově naprosto nerozlišuje jednotlivá období, nedatuje, jen velmi obecně a nepřesně shrnuje (např. str. 13: „Niekoľko tisíc ľudí počas okupácie zomrelo alebo utieklo z krajiny.“). Zásadní informace týkající se podpisu smlouvy o příměří jsou odsunuty do poznámky pod čarou.

U prezidentů Korejské republiky jsou v poznámkách střídavě uváděna a neuváděna životopisná data a funkční období. Ostudná je transkripce jmen prezidentů, jež vykazuje řadu chyb. Nejisté jsou i překlady anglických termínů, z nichž diplomant často vychází namísto korejských originálů (viz Grand Bargain – „Velký vyjednač“), jinde např. Hero of Enviroment – „hrdina zelene“ – str. 40 apod.). Samotná podkapitola Grand Bargain je velice krátká, neuvádí zdroj pojmu, projev, ve kterém jej prezident I Mjōngbak užil, je zcela okrajově uveden v poznámce pod čarou a jeho obsah je shrnut zobecňujícími frázemi, přičemž pojem „salámová politika“, který diplomant užívá, není vůbec vysvětlen. Na str. 46 se diplomant dvakrát zmiňuje o průzkumu veřejného mínění, kdy nejprve obecně shrne její výsledky, aby ji o dva odstavce dále prezentoval opět jako nový fakt, ovšem podrobněji.

Ve čtvrté kapitole předestírá diplomant různé scénáře sjednocení, velmi obecně a bohužel příliš povrchně – neuvádí zdroje plánů, dobu vzniku a další relevantní informace. Spíše nežli scénáře diplomant popisuje různé

podmínky, východiska, od kterých se mohou různé scénáře odvíjet. K těmto východiskům zařazuje zcela bez odlišení oddíl týkající se unifikačních hodin, které by bylo vhodnější zařadit na jiné místo či zcela vypustit. V podkapitole 4.2 se opírá diplomant o studii, již však opomíjí uvést v závěrečné bibliografii. Porovnání se sjednocením Německa je zjevně přejato z neuvedeného zdroje, členění je velice odlišné od hlavního textu, nelogické označování hlavních termínů (str. 68, 69). Za přínosnou považují podkapitolu 4.4 – Sociálny charakter unifikácie, kde se diplomant na příkladu problémů s adaptací uprchlíků z KLDK na podmínky v KR snaží o promítnutí této problematiky do měřítka sjednocení obou států a jejich možných důsledků. Nedostává se však hlouběji než k obecným konstatováním a povrchnímu hodnocení.

V závěru diplomant připojuje svůj názor, který však podobně jako v hlavním textu prezentuje nikoliv jako svůj názor, ale jako fakt (str. 75: Unifikácia môže prebehnúť až v následujúcich niekoľkých desaťročiach kedy národy budú fungovať absolútne samostatne.“). O jakých národech zde však mluví a co míní jejich samostatným fungováním – tedy jak se bude lišit od současného stavu – již nedodává. Naopak o kousek dále zase trochu překvapivě usuzuje, že nejlepším řešením může být to, že ke sjednocení nedojde vůbec.

Zásadní chybou je u studenta oboru koreanistika užití termínu „rétorika“ (v textu značně nadužívaného) místo správného „styl nebo stupeň zdvořilosti“ (str. 34). Podobně může být nahlíženo i užití jména Bak k označení prezidenta I Mjōngbaka (str. 45, 57 a jinde).

Dále je třeba vytknout jazykovou stránku práce. Formulace jsou často psány hovorovým stylem, někdy přecházejí až do slangu (bez použití značení, např. na str. 59: „je absolutně katastrofální“ nebo 67: „nonstop trvající hrozbe...“), časté je neústrojné opakování stejného výroku jak v rámci jednoho odstavce, tak v rámci jedné kapitoly (platí zejména pro kapitolu 4). Řada vět je také nevhodně juxtaponována, slovosled je v řadě vět problematický, v textu se vyskytují i neukončené věty, výjimkou nejsou chybějící slova. Transkripce je používána nejednotně a velmi často chybně, a to nejen u jména hlavního představitele sledovaného období, prezidenta I Mjōngbaka (např. v závěru na str. 74 je užit v jednom odstavci jak správný, tak nesprávný přepis), ale v řadě dalších případů. V práci téměř zcela chybí interpunkce a je-li užitá, je často chybná. Stejně nepečlivě jsou užívána velká písmena jak v zeměpisných názvech, tak názvech institucí apod.

Z formálního hlediska je bohužel nutno vytknout i poznámkový aparát, který je rozsahem dostatečný, ale jedná se prakticky jen o komentáře a ne zcela jednotně uváděné přepisy termínů, je však velmi málo využíván k označení zdrojů, čímž jsou různá fakta a domněnky uváděné v práci diplomantem předkládány bez náležitého kontextu. Citace se vyskytují sporadicky (prakticky pouze na str. 44-45), avšak nejsou ani správně označeny, ani není uveden originální výrok či jeho zdroj (45: „Vela odborníkov v oblasti KLDK prednieslo že: ...“)

Bibliografie je podle diplomantových slov založena na anglických a internetových zdrojích, bohužel i zde se projevuje velmi nepečlivé zpracování, jež je typické pro celou práci. Jeden zdroj je uveden na dvou místech (2010 Unification Clock), jiný se opakuje i v rámci jediného oddílu (82: Seoul: International Cultural Society of Korea...). V bibliografii se opakuje chyba v názvu díla Dějiny Koreje, jež je uváděno bez diakritiky. U korejských zdrojů je užitá transkripce s množstvím chyb. V případě velmi hojných internetových zdrojů nejsou uvedena data, kdy byly informace získány. Je zarážející, že pod hlavičkou „Záznamy z odborných přednášek“ je zařazen i dvouminutový spot ze zpravodajského vysílání televize. Názvy odkazů v některých případech neodpovídají názvům přednášek a tiskových konferencí (např. odkaz 1, 3). Práce v angličtině a knižní monografie naznačují, že kvalitních zdrojů měl diplomant k dispozici dostatek, avšak nebyly využity náležitým způsobem. V řadě případů tak převažuje povrchnější hodnocení ve stylu hesel z Wikipedie, o něž se však bakalářská práce nemůže opírat v takovém rozsahu, jak to zjevně činí zejména v první kapitole.

Celkově nelze než konstatovat, že práce nespĺňuje ani formální, ani obsahové nároky kladené na bakalářskou práci, a proto navrhuji její celkové přepracování a v této podobě ji

NEDOPORUČUJI K OBHAJOBĚ.